

Dagpengerefusion for udbetalt løn

FOB nr. 88.185

Amtsankenævnet for Københavns Amt havde truffet afgørelse i en klagesag om dagpengerefusion for udbetalt løn navnlig på baggrund af en lægeerklæring, som raskmeldte medarbejderen, uanset at hun angiveligt fortsat var uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Efter at have modtaget supplerende oplysninger om medarbejderens sygdomsforløb og om baggrunden for raskmeldingen henstillet til amtsankenævnet at undergive sagen en fornyet overvejelse.

(J. nr. 1988-936-042).

A klagede over en afgørelse fra Amtssankenævnet for Københavns Amt vedrørende dagpengerefusion for udbetalt løn til B.

Sagens baggrund var følgende:

A og B ejede hovedparten af aktierne i B A/S, en isenkramforretning.

Siden den 1. september 1966 havde B været ansat i forretningen på fuld tid. Hun ekspederede, satte varer på plads etc.; B var funktionær.

Den 27. juli 1985 blev B sygemeldt med 1. hele fraværsdag på grund af brækket ben. Den 18. oktober 1985 anmeldte aktieselskabet fraværet til C Kommune med henblik på at opnå refusion for udbetalte dagpenge til B.

I perioden fra den 28. oktober 1985 til den 30. juni 1986 modtog aktieselskabet dagpengerefusion fra C Kommune på grundlag af først 100 pct. uarbejdsdygtig og senere 50 pct. uarbejdsdygtighed.

Dagpengerefusionen standsede den 1. juli 1986 på grund af en erklæring fra B's egen læge D. I erklæringen af 31. juli 1986 var anført følgende:

»Som meddelt telefonisk har pt. afsluttet sin sygeperiode ultimo juni 1986 og er påbegyndt sit arbejde (heltids) pr. 1. juli 1986.«

Siden december 1985 havde B arbejdet halvdags i forretningen, og hun følte sig ikke 100 pct. arbejdsdygtig. Aktieselskabet klagede derfor over standsningen på udbetalingen af dagpengerefusion til amtsankenævnet.

I skrivelse af 3. maj 1988 traf amtsankenævnet afgørelse om at tiltræde C Kommunes afslag på dagpengerefusion. Amtsankenævnet lagde vægt på, at der ikke » ... efter de foreliggende lægelige oplysninger var tilstrækkeligt grundlag for at betragte sikrede som hel eller delvis uarbejdsdygtig ... på grund af følgerne efter det omhandlede benbrud ...«.

Til grund for nævnets afgørelse havde bl.a. foreligget:

1) speciallægeerklæringer af 31. oktober 1986 og 22. maj 1987, hvori speciallæge i ortopædisk kirurgi, E, erklærede B 50 pct. uarbejdsdygtig. Erklæringerne var afgivet til brug for B's forsikringssag i forsikringsselskabet Baltica,

2) skrivelse af 15. september 1987 fra egen læge, D, til amtsankenævnet, hvori D fandt, at A kunne skønnes 50 pct. uarbejdsdygtig pr. den 31. oktober 1986, hvor B var til speciallægeundersøgelse, og

3) en udtalelse fra socialcentrets lægekonsulent til nævnet, hvori lægekonsulenten anførte, at D's raskmelding pr. 1. juli 1986 ikke kunne tillægges vægt. Ifølge lægekonsulenten måtte B skønnes 50 pct. uarbejdsdygtig i perioden fra den 1. juli 1986 og mindst frem til den 22. maj 1987. Lægekonsulenten fandt endvidere, at der burde indhentes en ny speciallægeerklæring fra speciallæge E til belysning af, hvor længe B måtte anses for, ud over den 22. maj 1987, at have nedsat arbejdsdygtighed.

Uanset disse lægelige oplysninger stadfæstede amtsankenævnet som nævnt afgørelsen om ikke at betragte B som helt eller delvis uarbejdsdygtig fra den 1. juli 1986.

På et møde på mit kontor oplyste A og B nærmere om den undersøgelse af B, som speciallæge F foretog den 4. juni 1986. Denne undersøgelse lå til grund for D's raskmelding af B pr. 1. juli 1986. B oplyste bl.a., at undersøgelsen af hende havde varet i ca. 5 minutter, at speciallægen havde konstateret, at bruddet var helet fint, (hvilket ikke var B's problem - bruddet var helet godt, men hun havde mange smerter) samt at han havde virket underlig ved undersøgelsen. A og B bemærkede i den forbindelse, at F var forsvundet fra sit hjem ca. 10 dage efter undersøgelsen. De havde ikke tidligere ønsket at inddrage dette aspekt i sagen.

D oplyste i en skrivelse til mig, at raskmeldingen pr. 1. juli 1986 beroede på, at speciallæge F telefonisk havde oplyst, at B kunne raskmeldes. D havde ikke selv undersøgt B. D konkluderede i skrivelsen, at der efter den lægelige vurdering af sagen synes at være helt berettiget tvivl om rigtigheden i at have erklæret B fuldt arbejdsdygtig fra den 1. juli 1986.

Efter min foreløbige gennemgang af sagen fandt jeg det nødvendigt at drøfte sagen med Amsankenævnet for Københavns Amt.

Under drøftelsen, som fandt sted den 15. december 1988, tilkendegav jeg, at jeg måtte forstå, at nævnet ved afgørelsen af sagen havde tillagt raskmeldingen pr. 1. juli 1986 væsentlig vægt, samt at jeg fandt, at afgørelsen således hvilede på et spinkelt grundlag. Jeg henviste herved dels til erklæringen fra speciallæge E om, at B var helt eller delvis uarbejdsdygtig, dels til udtalelsen fra amsankenævnets lægekonsulent om, at raskmeldingen pr. 1. juli 1986 ikke kunne tillægges vægt, dels til de supplerende oplysninger, jeg havde modtaget fra A, B og D.

Jeg henstillede til amsankenævnet at undergive sagen en fornyet behandling.

I skrivelse af 19. januar 1989 meddelte amsankenævnet mig, at nævnet havde genoptaget behandlingen af sagen.

Socialdirektoratet i C kommune tog sagen op til fornyet overvejelse og traf i en skrivelse til A følgende afgørelse:

» ...

Vi har besluttet, på baggrund af det materiale Amsankenævnet har modtaget, navnlig overlæge (E's) udtalelse, at genoptage sagen med tilbagevirkende kraft for tiden 1.7.86 - 31.7.87, hvor varighedsbegrænsningen indtræder.

Det fremgår af det fremsendte materiale, at der - modsat det sædvanlige ved ankelbrud - har været grund til, at Deres hustru ikke har kunnet præstere mere end 50% arbejde.

Der tilkommer Dem som arbejdsgiver refusion for perioden 1.7.86 - 31.7.87, 103.501 kr. ÷ senere udbetalt refusion 30.147 kr. Restbeløb til refusion 73.354 kr.

...«